

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ ВЕЧЕН ЛЕД

Превод от английски: Роза Григорова, 1998

chitanka.info

В уводните бележки към едноименния разказ от предишния ми сборник, „Варианти на Еднорога“, споменах, че той е изграден на основата на едно пътуване из Аляска (през май 1980 г.). Бях разказвал за някои от нещата и събитията и стигнах до написването му. Когато бяхме в Ледниковия залив (и малко преди това, при посещението на ледника Мендънхол от татък Жюно), усетих първото движение на идея за разказ — нещо свързано с мощта на цялата тази грамада от лед и студ. След месец бях почетен гост на Уестъркон в Лос Анджелис, после посетих за няколко дена роднини на Джуди в Сан Диего, след това шофирах покрай Калифорнийския залив чак до Сан Куентин. Бях взел кола под наем и я зареждах с безоловен бензин. Имах точно половин резервоар, когато спрях на паркинга на хотел „Ел Президенте“ в Сан Куентин — голяма, колоритна, внушителна сграда, в която бяхме буквално единствените посетители. Нещо от усещането да си почти сам в стар хотел ми навя идеята за друг разказ и се присъедини към ледника и към разговора за конвенцията за изкуствения интелект, дочут от мене. Смятах да отида по-далече на юг, тъй като пейзажът ми харесваше извънредно много, но разбрах, че не мога да намеря безоловен бензин южно от Енсенада. Тогава започнах да се чудя дали ще мога поне да се върна с това, което ми е останало. (За да намаля напрежението, отговарям: някак си акостирах в града с последната останала ми чашка бензин.) По обратния път си мислех за контраста между Залива и Аляска. Малко след това, за да не забравя тези мисли, прочетох „Забравеният полуостров“ на Джоузеф Ууд Кръч и „Да пристигнеш в провинцията“ и на Джон Макфий. Всички те ми се въртяха заедно и по-късно, на летището в Лос Анджелис, случайно дочух неприятен спор между мъж и дама, който до известна степен катализира всичко. По време на полета към вкъщи оживяха първите впечатления за главните герои на първия разказ и неговата идея.

През следващите няколко години не написах нито дума.

Понякога на непишещите им е досадно споменаването на подобни неща. Но както казах в увода, обикновено живея с призраци и тяхната компания ми е приятна. Бях прекалено зает, за да напиша разказа, но това нямаше никакво значение. По всяко време нося в себе си голям брой характери и истории, готови да тръгнат, когато имам време и желание. Хубаво е те да се навъртат наоколо. Щом веднъж

разказът е написан, те са склонни да си отидат или в най-добрия случай — да ме навестяват твърде рядко.

И така, живях с „Вечен лед“ и с героите му няколко години. После един ден времето и желанието пристигнаха заедно и аз започнах да пиша. Преди да свърша, телефонира Джордж Р.Р. Мартин и ми каза, че двамата сме поканени на литературно четене в Таос след седмица-две. Предложението не беше лошо и затова увеличих скоростта на писането. Успях да завърша разказа две нощи преди четенето, тъй като обичам да имам нещо ново за четенията — ако е възможно, разбира се. Не можах да поправа ръкописа си навреме, затова всъщност го редактирах, докато четях. Щом свърших, Джордж весело ми каза, че за него ще получи наградата „Хюго“. На другия ден Елън Детлоу, издател на „Омни“, се обади по телефона и ми каза:

— Чух, че снощи в Таос сте прочели разказ, наречен „Вечен лед“. Искам да го купя.

Започнах да се питам дали името на списанието и не е съкращение от „омнисийнт“ (всезнаещ), но се оказа, че била говорила с Джордж същата сутрин по друг въпрос и той се възползвал от случая да похвали разказа. С две думи — продадох разказа на Елън за „Омни“ (но поради дълго техническо забавяне той видя бял свят чак през април 1986 г.). Джордж излезе прав за „Хюго“ (някой ден трябва да го накарам да ми каже как ги прави тия работи), а тъй като не успях да присъствам на писателската среща през следващата година в Англия, Елън получи наградата вместо мен и Мелинда Снодграс ми я донесе в Ню Мексико.

Благодаря, Джордж. Благодаря, Елън. Благодаря, Мелинда. И на всички вас, буджуми и тюлени.

Високо на западния склон на Килиманджаро има изсъхнал и замръзнал труп на леопард. Един автор непременно трябва да обясни какво прави той там, защото вкочанените леопарди не приказват много.

ЧОВЕКЪТ. Музиката сякаш идва и си отива по собствено желание. Или поне въртенето на копчето на уредбата до леглото никак не влияе на присъствието или отсъствието ѝ. Полупознатата далечна

мелодия, някак смуцаваща. Телефонът звъни и той отговаря. Отсреща няма никой. И пак.

Четири пъти за последния половин час, докато се приготвяше, обличаше и репетираше доводите си. Когато провери на рецепцията, казаха му, че никой не бил телефонирали. Но проклетата им централа сигурно беше повредена — като всичко друго тук.

Вятърът вече се засилва и мята по сградата ледени частици, сякаш множество хищни нокти драцят по нея. Стряска го вой на стоманени кепенци, които се плъзгат по зданието. Но най-лошото е, че когато инстинктивно поглежда към най-близкия прозорец, като че ли вижда лице.

Невъзможно е, разбира се. Това е третият етаж. Игра на светлината по подмятаните от вятъра снежинки. Нерви.

Да. Беше изнервен още от пристигането им тази сутрин. Дори отпреди това...

На минаване забърсва нещата на Дороти от шкафа, намира малък пакет сред собствените си вещи. Разопакова плосък червен правоъгълник с размера на нокътя на палеца си. Навива ръкава си и — пляс! — залепва парченцето от вътрешната страна на левия си лакът.

Транквилантът незабавно се влива в кръвта му. Няколко пъти вдишва дълбоко, след това отлепва парченцето и го пуска в кошчето за боклук. Спуска ръкава си и посяга към сакото си.

Музиката се засилва, сякаш се състезава с поривите на вятъра и с тракането на суграшицата. Отсреща видеоекранът се включва от само себе си.

Лицето. Същото лице. Само за миг. Сигурен е. И после — атмосферни смущения, вълнообразни линии. Сняг. Засмива се.

„Добре, играйте си така с мен, нерви — мисли си той. — Имате всички причини. Но транквилантът ей сега ще ви спипа. По-добре побързайте с веселбата си — скоро ще ви усмирят.“

Видеоекранът превключва на порно.

Усмихната, жената възсяда мъжа...

Картината скача на някакъв безгласен коментатор на нещо си.

Той ще оцелее. Винаги е оцелявал. Той, Пол Плейдж, е рискувал и преди. Но винаги се е справял. Само близкото присъствие на Дороти създава някакво усещане за déjà vu, което го смуцава. Но няма значение.

Тя го чака в бара. Нека чака. След няколко питиета ще е по-лесно да бъде убедена — ако не стане по-гадна. Понякога и това се случва. Но той на всяка цена трябва да обсъди това с нея.

Тишина. Вятърът спира. Драскането престава. Музиката заглъхва.

Протяжното скърцане. Капаците на прозорците се разтварят над празния град.

Тишина под напълно забуленото небе. Планини от лед обграждат мястото. Нищо не помръдва. Дори видеото е спряло.

Той отскача от внезапна светкавица, която идва от далечен агрегат вляво от града. Лазерен лъч удря възлово място на ледника и предната му част пада.

След няколко мига чува глухия, гърмящ звук на трошач се лед. Прашна буря се надига като морска пяна в подножието на ледената планина. Той се усмихва на силата, на точното време, на зрелището. Андрю Олдън... винаги на работа, в битка със стихииите, довежда до задънена улица дори самата природа, безсмъртен страж на Плейпойнт. Поне Олдън никога не се поврежда.

Отново тишина. Докато гледа как издуханият сняг се наслоява, усеща, че транквилантът започва да действа. Добре ще е да не трябва пак да се тревожи за пари. Последните две години му струваха много. Беше видял как всичките му инвестиции пропадат по време на Големия провал. Тогава започнаха проблемите с нервите му. Беше станал по-мек, отколкото преди век — тогава млад, мършав авантюрист, стремящ се с всички сили да си изплете кошничката и да ѝ се радва. И бе успял. Сега трябва отново да направи това, макар че този път ще е по-лесно — ако я нямаше Дороти.

Мисли за нея. С век по-млада от него, все още в двадесетте си години, понякога безразсъдна, свикнала с всички най-хубави неща в живота. Има нещо уязвимо в нея, периоди, когато изпада в такава силна зависимост, че той се чувства странно развълнуван. А друг път само адски го дразни. Може би е най-близкото до онова, което е в състояние да обича сега — някакъв случаен раздвоен отговор на това, че е нужен някому. Но тя, разбира се, е обременена, което подхранва известна доза необходима вежливост. Във всеки случай поне докато отново си оплете кошничката. Но нито едно от тези неща не е причина

да не я вземе със себе си на пътешествието. То стои над парите и над любовта. То е оцеляване.

Лазерът блясва отново, този път отдясно. Той чака трясъка.

СТАТУЯТА. Позата не е хубава. Лежи простряна в ледена пещера, изглежда като някоя от неудобно разположените фигури на Роден, частично опряна на лявата си страна, десният ѝ лакът е вдигнат над главата, китката виси близо до лицето, раменете са до стената, левият крак е заровен целият.

Облечена е със сив анорак, качулката е паднала назад и разкрива разбъркани тъмноруси кичури. Обута е в сини панталони и на единствения ѝ крак, който се вижда, има черен ботуш.

Покрита е с лед и на многократно пречупената светлина в пещерата това, което се вижда от чертите ѝ, не е неприятно, но не е и смайващо привлекателно. Изглежда на двайсет и няколко години.

По стените и по пода на пещерата има няколко пукнатини. Отгоре като сталактити висят безброй ледени висулки, искрящи като скъпоценности на непрекъснато подскачащата светлина. Изкуствената пещера има стъпаловиден наклон. Статуята е на най-високия ѝ край, което придава на мястото смътно сходство с олтар.

Когато облачното покривало се прокъсва по залез, червеникавата светлина пада върху фигурата.

За сто години се е придвижила всъщност с няколко сантиметра поради общото изместване на леда. Но играта на светлината кара движението ѝ да изглежда по-бързо.

Цялостната картина може да създаде впечатлението, че това е просто трогателна женска фигура, попаднала в смъртоносната прегръдка на ледения капан, а не статуя на жива богиня на мястото, откъдето започна всичко.

ЖЕНАТА. Седи в бара до един прозорец. Вътрешният двор, който се вижда оттам, е сив, ъглест и покрит със снежни преспи. Цветните лехи са пълни с изсъхнали растения — вкочанени, сплескани и замръзнали. Гледката не я притеснява. Съвсем не. Зимата е сезон на смърт и студ — харесва ѝ това да ѝ се напомня. Изпитва удоволствие от перспективата да я дълбаят твърдите и доста осезаеми ледени нокти. Слаба проблясваща светлина преминава през двора, последвана от далечен тътнеж. Тя отпива от чашата си, облизва устни и слуша нежната музика, изпълнила въздуха.

Сама е. Собственикът на бара и целият персонал са от механичната разновидност. Ако някой друг освен Пол влезе в бара, тя вероятно би изпищяла. Те са единствените хора в това дълго време между сезоните. С изключение на спящите те са единствените хора и в целия Плейпойнт.

Пол... Той скоро ще бъде тук, за да я заведе в трапезарията. Там, ако поискат, може да повикат холопризраци, за да населят другите маси. Но тя не иска. Харесва ѝ да бъде сама с Пол сега — в навечерието на голямо приключение.

Той ще ѝ разкаже плановете си по време на кафето. И може би още този следобед ще се сдобият с нужното оборудване, за да започнат проучването на това, което отново ще го изправи финансово на крака и ще му върне самоуважението. Разбира се, ще е опасно и добре възнаградено. Тя довършва питието си, става и отива до барплота за друго.

Пол... Тя наистина бе уловила падаща звезда, един дързък авантюрист по пътя му надолу, човек с бляскаво минало, едва закрепил се на ръба на пропастта. Олюляването вече беше започнало, когато се срещнаха преди две години — от това всичко стана дори още по-възбуждащо. Разбира се, той имаше нужда от жена, на която да се опре в такъв момент. Не само заради парите ѝ. Тя никога не можа да повярва на онова, което покойните ѝ родители бяха казали за него. Не, той наистина държи на нея. Той е странно уязвим и зависим.

Тя иска да го превърне отново в човека, който е бил някога, и тогава този човек ще има нужда от нея. Тя повече от всичко се нуждае от онова, което е бил — мъж, който може да протегне ръка и да захвърли луната нанякъде. Такъв трябва да е бил преди много години.

Опитва второто си питие.

Впрочем кучият син би трябвало да побърза. Тя започва да огладнява.

ГРАДЪТ. Плейпойнт е разположен в свят, известен като Балфрост, на върха на висок полуостров, спуснал склонове към замръзналото сега море. В Плейпойнт има всички съоръжения на игрище за възрастни и градът е един от най-известните курорти в този сектор на галактиката от пролетта до ранната есен — приблизително петдесет земни години. След това идва зимата — период на замръзване — и всеки си отива за половин век или половин година, зависи кой как

гледа на нещата. През това време Плейпойнт е предоставен на грижите на автоматичната си защита и рутинното поддържане. Това е самоподдържаща се система, що се отнася до почистване, проправяне на път, размразяване, стопяване, затопляне на всичко, което се нуждае от подобна грижа, както и директно сражение с леда и снега и изтласкването им. Всички тези дейности стават под надзора на добре защитен централен компютър, който изучава и времето, и климатичните явления, като не само реагира, но и предусеща.

Тази система е работила успешно вече много векове и е предоставяла Плейпойнт на пролетта и удоволствието в сравнително добро състояние след края на всяка дълга зима.

Зад Плейпойнт има планини, от три страни вода (или лед в зависимост от сезона), а високо над него — климатични и навигационни спътници. В бункера под административната сграда има двойка спящи — обикновено мъж и жена, — които се събуждат веднъж годишно, за да проверят механично поддържащите операции на системата и да посрещнат всякакви извънредни обстоятелства, които биха могли да възникнат. Алармена инсталация може да ги събуди по спешност по всяко време. Те са добре платени и през годините са доказали, че си заслужават парите. Централният компютър разполага с взрив и лазери, както и с голямо разнообразие от работи. Обикновено винаги малко изпреварва играта и рядко изостава за продължително време.

В момента всичко върви гладко, но напоследък е било особено лошо.

Ззззт! Поредният леден блок се превръща в каша.

Ззззт! Кашата се изпарява. Молекулите се издигат до място, където могат да се съединят и да се върнат във вид на сняг.

Ледниците тътрят крака, промъкват се напред. Ззззт! Печалбата им се превръща в загуба.

Андрю Олдън знае точно какво прави.

РАЗГОВОРИ. Сервитърът, който има нужда от смазване, се търкулва назад, след като ги е обслужил, като минава през две летящи врати.

Тя се киска и казва:

— Потресаващо!

— Чарът на Стария свят — съгласява се той и се усмихва, но безуспешно се опитва да улови погледа ѝ.

— Всичко ли си подготвил? — пита тя, след като започват да се хранят.

— Нещо такова. — Той пак се усмихва.

— Това „да“ ли е или „не“?

— И двете. Трябва ми повече информация. Първо искам да отида и да проверя. Тогава ще мога да избира най-добрия начин на действие.

— Забелязвам, че използваш първо лице единствено число — казва тя твърдо и най-после среща погледа му.

Усмивката му замръзва и изчезва.

— Имах предвид само малко предварително разузнаване — меко казва той.

— Не — отвърща тя. — Ние. Дори за малко предварително разузнаване.

Той въздъхва и оставя вилицата.

— Това има много малко общо с всичко, което ще дойде по-късно — започва той. — Нещата много са се променили. Ще трябва да намеря нов път. Ще бъде само тъпа работа без нищо забавно.

— Не съм дошла да се забавлявам — отговаря тя. — Ще делим, помниш ли? Това включва досада, опасност и всичко останало. Такова ни беше споразумението, когато се съгласих да платя пътя ни.

— Знаех си, че ще се стигне до тук — след кратка пауза казва той.

— Ще се стигне ли? То винаги си е било тук! Такова ни беше споразумението.

Той вдига чашата си и отпива от виното.

— Разбира се. Не се опитвам да пренапиша историята. Просто всичко ще тръгне по-бързо, ако мога първоначално да се огледам наоколо. Сам мога да се движа по-бързо.

— Закъде бързаш? — казва тя. — Няколко дена насам и нататък. Аз съм в доста добра форма. Няма да те забавя чак толкова.

— Стори ми се, че тук не ти харесва особено. Просто исках да ускоря нещата, за да можем да се махнем по-бързо.

— Много мило — казва тя и започва пак да се храни. — Но това е мой проблем, нали? — Вдига очи към него. — Ако няма друга причина, поради която не искаш да съм с тебе.

Той бързо свежда поглед и взема вилицата си.

— Не ставай глупава.

Тя се усмихва.

— Значи решено. Ще тръгна с тебе следобед да потърсим пътя.

Музиката спира, за да я последва звук, сякаш някой леко се прокашля. И после:

— Извинете за това, което може да ви заприлича на подслушване — разнася се плътен мъжки глас. — Всъщност е само част от проста направляваща функция, която поддържам в действие...

— Олдън! — възкликва Пол.

— На твоите услуги, господин Плейдж. Реших да ви разкрия присъствието си само защото наистина чух разговора ви и вашата безопасност има по-голямо значение от добрите маниери, които иначе повеляват сдържаност. Получих доклади, които показват, че този следобед може да ни връхлети изключително лошо време. Така че ако планирате продължително пребиваване навън, бих ви препоръчал да го отложите.

— О! — казва Дороти.

— Благодаря — обажда се и Пол.

— Сега ще се оттегля. Приятно хранене и приятно прекарване.

Музиката започва отново.

— Олдън? — пита Пол.

Никакъв отговор.

— Май че трябва да тръгнем утре или по-късно.

— Да. — За първи път този ден Пол се усмихва отпуснато. Мисли бързо.

СВЕТЪТ. Животът в Балфрост протича на особени цикли. По време на дългата зима има големи преселения на животни и квазиживотни към екваториалните области. Животът в дълбините на моретата продължава. А вечният лед вибрира със свой собствен ритъм.

Вечният лед. През зимата и пролетта той живее на най-високи обороти. Покрит е с мицели, които се преплитат, провират, докосват, свързват се един с друг в ганглии, протягат се навън, за да проникнат в други системи. Те опасват глобуса, вибрират като колективно подсъзнание през цялата зима. През пролетта от тях поникват стъбла, от които за няколко дена се развиват сиви, приличащи на цветя израстъци. Те после опадват и се показват тъмни шушулки, които се

пукат с тих пращящ звук и освобождават облаци от искрящи спори, разнасяни от ветровете навсякъде. Те са изключително твърди, както и мицелите, в които ще се превърнат по-късно.

Лятната топлина накрая си пробива път надолу през леда, нишките изпадат в летаргия и дълго остават неподвижни. Когато студът се завърне, те се събуждат, от спорите прорастват нови нишки, които поправят старите повредени участъци, свързват се отново. Протича ток. Летният живот е като избледняващ сън. Така е протичал животът на Балфрост, откакто свят светува. А после богинята разпореди друго. Зимната кралица простря ръце и настъпи промяна.

СПЯЩИТЕ. Пол си проправя път през снежната вихрушка към административната сграда. Оказва се по-просто, отколкото е очаквал, да убеди Дороти да си отпочине добре за утре, като използва инсталацията за индукция на сън. Той се преструва, че ще използва другата инсталация, и се съпротивлява на приспивното ѝ действие, докато се увери, че тя е заспала и може незабелязано да се измъкне.

Вмъква се в сводестото здание, изминава всички добре познати завои, отправя се надолу по ниска рампа. Стаята не е заключена и е малко студено, но когато влиза в нея, той започва да се поти. Двете студени камери са в действие. Проверява мониторните им системи и взема мерки всичко да бъде наред.

Добре, върви! Сега вземи екипировката. Те няма да я използват.

Той се колебае.

Приближава се и поглежда надолу през зрителните пластинки лицата на спящите. Никаква прилика, слава Богу. Тогава осъзнава, че трепери. Отдръпва се назад, бързо се обръща и хуква към склада.

По-късно с жълта шейна, натоварена със специалната екипировка, той се насочва към вътрешността на полуострова.

Докато кара шейната, снегът престава да вали и вятърът спира. Той се усмихва. Снегът искри и знаците покрай него не му изглеждат чак толкова непознати. Най-последно добро предзнаменование.

Тогава нещо пресича пътеката, обръща се, спира и застава с лице към него.

АНДРЮ ОЛДЪН. Андрю Олдън, някога човек със забележителна почтеност и ресурси, на смъртното си легло бе избрал да съществува вечно като компютърна програма; след това омагьосаната сянка на съзнанието му снове и лъкатуши като централна

оценъчна програма за действията в големия стражеви компютърплекс в Плейпойнт. И тук той функционира като програма със забележителна почтеност и ресурси. Поддържа града и се бори със стихииите. Не само отговаря на натиска, но и предугажда структурните и функционалните нужди. Като правило предсказва времето. Като професионален войник, какъвто беше някога, е постоянно нащрек — това не е трудно, като се имат предвид ресурсите, до които има достъп. Греша рядко, винаги е компетентен, а понякога блестящ. От време на време негодува от безплътното си състояние. От време на време се чувства самотен.

Този следобед е озадачен от внезапното затихване на бурята, която бе очаквал, и от очарованието на мекото време, последвало този метеорологичен обрат. Изчисленията му бяха точни, но не и времето. Изглежда странно, че това се случва на фона на толкова много други дребни нередности, като необикновено регулиране на леда, гафове в оборудването и особеното поведение на апаратурата в единствената заета стая в хотела — стая, наета от един създаващ проблеми призрак нон грата от миналото.

Така че засега наблюдава. Готов е да се намеси, когато Пол влиза в административната сграда и слиза в бункерите. Но Пол не прави нищо, което би могло да навреди на спящите. Любопитството му нараства, щом Пол измъква екипировката. Продължава да следи. Прави го, защото по негова преценка Пол понася следенето.

Олдън решава да действа само ако открие нещо, което е в разрез с опита му. Изпраща един от подвижните си агрегати да пресрещне Пол, когато той се отправя извън града. Онова се изравнява с него на някакъв завой и се хлъзва на пътеката с един вдигнат израстък.

— Стой! — вика Олдън през говорителя.

Пол натиска спирачките на возилото си и за момент остава загледан в машината. После леко се усмихва.

— Допускам, че имаш сериозна причина да се намесваш в свободата на движението на един гост.

— Безопасността ти е на първо място.

— Аз съм в пълна безопасност.

— В момента.

— Какво искаш да кажеш?

— Поведението на времето е повече от необичайно. Сякаш обитаваш спокоен леден остров на дрейф, докато около тебе бушува

буря.

— Затова сега ще се възползвам от това, а ако се наложи, ще си понеса последиците по-късно.

— Твоя работа. Искрах обаче да си наясно.

— Добре. Вече ме осведоми. Сега се махни от пътя ми.

— Само за момент. Ти си тръгна при доста необикновени обстоятелства последния път, когато беше тук, като наруши договора си.

— Провери си сборника със закони, ако имаш такъв. По кодекс изтече времето, през което мога да бъда преследван за това.

— Има някои неща, за които няма давност.

— Какво искаш да кажеш? Аз представих доклад за онова, което стана тогава.

— Доклад, който не можеше да бъде проверен — това беше добре дошло за теб. Онзи ден ти спореше...

— Ние винаги спорехме. Просто бяхме такива. Ако имаш да кажеш още нещо, казвай.

— Не, нямам какво повече да кажа. Единственото ми намерение е да те предупредя...

— Добре, предупреден съм.

— Да те предупредя за неща, които не са очевидни.

— Не разбирам.

— Не съм сигурен, че сега нещата тук са същите, както когато си тръгна миналата зима.

— Всичко се променя.

— Да. Но не това имам предвид. Напоследък тук се появи нещо особено. Миналото вече не е добър гид за настоящето. Постоянно възникват все повече и повече аномалии. Понякога ми се струва, че светът ме изпитва или си играе с мен.

— Ставаш параноик, Олдън. Стоиш в тази клетка прекалено дълго. Може би е време да приключиш.

— Кучи сине, опитвам се да ти кажа нещо, с което съм се сблъсквал много пъти, и цялата тая гадост започна скоро след като ти си тръгна. Моята човешка част все още има предчувствия и усещам, че тези неща са свързани. Ако знаеш всичко по въпроса и можеш да се справиш, чудесно. Но ако не е така, мисля, че трябва да внимаваш. А още по-добре е да се обърнеш и да си идеш вкъщи.

— Не мога.

— Дори и ако тук има нещо, което ще те улесни — поне за момента?

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Напомням ти старата хипотеза на Гая — Лавлок, дваисети век...

— Интелигентност на планетите. Чувал съм за нея. Но никога не съм я срещал.

— Сигурен ли си? Понякога ми се струва, че се сблъсквам с нея.

— Ами ако има нещо тук и то иска ти... ако то те води за носа?

— Това би било мой проблем, не твой.

— Мога да те защитя от това. Върни се в Плейпойнт.

— Не, благодаря. Ще оцелея.

— Ами Дороти?

— Какво Дороти?

— Сама ли ще я оставиш? Може да има нужда от теб?

— Това си е моя работа.

— На последната ти жена не й провървя кой знае колко.

— По дяволите! Махни се от пътя ми или ще те съборя!

Роботът се отмества от пътя. Олдън наблюдава през сензорите си как Пол се отдалечава.

„Много добре. Знаем къде сме, Пол. А ти не си се променил. Това улеснява нещата.“

Сега Олдън фокусира раздвоеното си внимание. Този път върху Дороти. Облечена в отоплявани дрехи. Върви. Приближава се към сградата, от която бе видяла Пол да излиза с возилото си. Викала го бе и го бе ругала, но вятърът беше отнесъл думите ѝ. И тя също се бе преструвала, че спи. Но се канеше да го последва, след като мине известно време. Олдън вижда как тя се препъва и иска да отиде да ѝ помогне, но няма превозно средство подръка. Насочва към нея едно, за да се избягнат бъдещи произшествия.

— Да го вземат дяволите! — мърмори тя и върви по улицата. Снежни панделки се надигат и се въртят пред нея.

— Къде отиваш, Дороти? — пита Олдън през един близък говорител.

Тя спира и се обръща.

— Кой...?

— Андрю Олдън — отговаря той. — Гледам как напредваш.

— Защо? — пита тя.

— Интересува ме твоята безопасност.

— Бурята, за която спомена преди ли?

— Отчасти.

— Вече съм голямо момиче. Мога да се грижа за себе си. Какво имаш предвид с това „отчасти“?

— Движиш се с опасна компания.

— Пол? Как така?

— Веднъж той заведе жена на същото опасно място, към което се е отправил сега. Тя не се върна.

— Той ми го каза. Било е нещастен случай.

— И никакви свидетели.

— За какво намекваш?

— Подозрително е. Това е всичко.

Тя пак продължава към административната сграда. Олдън се прехвърля на друг говорител в самия вход на сградата.

— Не го обвинявам в нищо. Щом си решила да му имаш доверие, чудесно. Но не се доверявай на времето. За теб ще е по-добре да се върнеш в хотела.

— Благодаря, макар да няма защо. — И тя влиза в сградата.

Той я следва, докато тя разглежда там, усеща, че пулсът ѝ се ускорява, когато спира пред студените бункери.

— Това спящите ли са?

— Да. Пол някога заемаше същото положение, както и нещастната жена.

— Знам. Виж какво, ще го следвам, независимо дали го одобряваш или не. Защо тогава просто не ми кажеш къде държите онези шейни?

— Много добре. Ще направя дори нещо повече. Ще те водя.

— Какво имаш предвид?

— Моля за една услуга, която всъщност ще ти бъде от полза.

— Казвай.

— В шкафа за екипировка зад теб ще намериш дистанционна сензорна гривна. При това за двустранна връзка. Носи я. Тогава ще мога да бъда с теб. За да ти помагам. Може би и да те защитавам.

— Можеш да ми помогнеш да го следвам?

— Да.

— Добре. Ще приема.

Тя отива до шкафа и го отваря.

— Тук има нещо, което прилича на гривна с разни финтифлюшки.

— Да. Натисни червеното копче.

Тя го натиска. Гласът му сега зазвучава отчетливо от уреда:

— Сложи си я и ще ти покажа пътя.

— Добре.

СНЕГОВЕТЕ. Бели пластове и хълмове, туфи вечнозелени храсти, стърчащи камари камъни, снежни вихрушки, усукани като хълмчета под камшиците на вятъра... Светлина и сянка. Пропукващо се небе. Следи по защитените от вятъра места, а зад тях — гладка равнина.

Дороти продължава опакована и маскирана.

— Изгубих го — мърмори си тя, изгърбена зад огънатото ветроупорно стъкло на жълтата си шейна с аеродинамична форма.

— Право напред покрай онези две скали. Спри на завет до гребена. Ще ти кажа кога да завиеш. Имам сателит над главата си. Ако облаците останат разделени — странно разделени...

— Какво искаш да кажеш?

— Той сякаш се радва на светлината от една-единствена пролука в облачната покривка над целия район.

— Съвпадение.

— Не вярвам.

— Какво друго би могло да бъде?

— Изглежда така, сякаш нещо е отворило врата пред него.

— Компютър мистик, а?

— Не съм компютър.

— Съжалявам, господин Олдън. Знам, че някога си бил човек...

— Все още съм човек.

— Извинявай.

— Има много неща, които бих искал да зная. Вие пристигнахте тук в необичаен сезон. Пол взе със себе си проучвателно оборудване...

— Да. Не е незаконно. Всъщност това е една от атракциите на ваканциите тук, нали?

— Да. Наоколо има много интересни минерали, някои от които — скъпоценни камъни.

— Е, Пол иска още и няма нужда от тълпи наоколо си, докато търси.

— Още?

— Да, преди години тук е направил удар. Кристали на индела.

— Ясно. Доста интересно.

— На тебе пък какво може да ти е интересно?

— Част от работата ми е да предпазвам посетителите. В твоя случай се чувствам особено необходим.

— Защо?

— В предишния ми живот ме привличаха жени като теб. Както физически, така и с всичко останало, доколкото мога да преценя.

Два такта пауза и после той продължава:

— Изчерви се.

— Винаги се изчервявам от комплименти — казва тя. — И имаш адска мониторна система. И как е?

— О, мога да измеря температурата на тялото ти, пулса ти...

— Не, имах предвид как е човек да е като... като теб?

Три такта пауза.

— По някакъв начин богоподобен. В друго отношение — много човешки, почти прекалено. Чувствам силно всичко, което съм бил по-рано. Може би е компенсация или вкопчване в миналото. Освен всичко друго ти ме караш да изпитвам носталгия. Не се дразни. Много ми харесва.

— Бих искала да съм те срещнала тогава.

— Взаимно е.

— Какъв си бил?

— Представи си ме какъвто искаш. Така ще изляза по-хубав.

Тя се смее. Оправя си филтрите. Мисли за Пол.

— А той, Пол, какъв е бил преди?... — пита тя.

— Може би много прилича на това, което е сега, само по-малко шлифован.

— С други думи, не искаш да кажеш?

Следата тръгва нагоре по-стръмна, завива надясно. Тя чува вятъра, но не го усеща. Сива облачна сянка покрива всичко, но нейната/неговата следа е осветена.

— Всъщност наистина не знам — казва Олдън след време — и не бих гадал за човек, на когото ти държиш.

— Галантен си — отбелязва тя.

— Не, само честен — отговаря той. — Може да сбъркам.

Продължават до върха на височината. Дороти дълбоко си поема дъх и затъмнява още повече очилата си срещу внезапното сияние, когато натрошен лед засипва всичко наоколо с парченца като конфети, искрящи във всички цветове на дъгата.

— Боже! — казва тя.

— Или богиньо! — отвърща Олдън.

— Богиня, спяща сред пламъци?

— Не е спяща.

— Тя би била твоята дама, Олдън — ако наистина я има. Бог и богиня.

— Не искам богиня.

— Виждам следите му — водят натам.

— Изобщо не се отклоняват, сякаш той знае къде отива.

Тя ги следва, прекосява склонове като извивки на бледо тяло. Целият свят е покой, светлина и белота. Сега на китката ѝ Олдън тихичко си тананика стара мелодия — тя не е сигурна дали за любов или за бойни подвизи. Разстоянията са изопачени, перспективата — изкривена. Тя открива, че си тананика тихичко заедно с него, докато върви към мястото, където следите на Пол изчезват и навлизат в безкрайността.

ОТПУСНАТИЯТ СТРАЖ ВИСЕШЕ ОТ КЛОНА НА ДЪРВОТО. *Моят щастлив ден. Времето... Следата е ясна. Нещата са се променили, но не така драстично, за да не мога да кажа къде е. Светлините! Господи, да! Леден блясък, купчини призми... Само отворът да е още там... Трябваше да взема взрив. Имало е разместване, може би срутване. Трябва да вляза вътре. Да се върна после с Дороти. Но първо да разчистя, да се отърва от... това. Ако тя е още там... Може би е погълната. Това ще е много хубаво, най-хубавото. Обаче рядко става така. Аз... Когато стана. Сякаш не беше. Не беше това. Беше... Беше разместване на почвата. Разпукване, разцепване. Ледени висулки, които звъняха, тракаха, трещяха наоколо. Мислех си, че ще ни затрупат. И двамата. Тя тръгна навътре. Заедно с торбата с находките. Грабнах ги. Само*

защото бяха по-близо. Можех ли да ѝ помогна, ако...? Не можех. Нима можех? Подът се хлъзгаше. Излизай. Няма смисъл да се случи и на двама ни. Излязох. Тя би направила същото. Не би ли постъпила така? Очите ѝ... Гленда! Може би... Не! Не би могла! Просто не би могла! А аз можех ли? Глупости. След всичките тези години. Имаше миг. Но само миг. На затишие. Ако бях разбрал, че ще настъпи, бих могъл. Не. Избягах. Твоето лице на прозореца, на екрана, в предишен сън. Гленда. Не че не го направих. Пламък на хълмовете. Огън и очи. Лед. Лед. Огън и сняг. Пламтящо огнище. Лед. Лед. И право през леда лежи дългият път. Пожарът е високо горе. Писъкът. Трясъкът. И тишината. Излизам. Все пак. Различно? Не. Не би могло. Само така можеше да стане. Не беше моя вината... По дяволите. Всичко, което можях. Гленда. Напред и нагоре. Да. Дълъг завой. После надолу. Там завой назад. Кристалите ще... Никога вече няма да се върна на това място.

УВИСНАЛИЯТ КЛОН НА ДЪРВОТО ВИСЕШЕ НАД СТРАЖА. Схванах! Мислиш, че не виждам през мъглата? Не можеш да се промъкнеш до мене с тихи котешки стъпки. Също и партньорът ти оттатък пътя. Ще се поразтопя повече близо до основата ти. Много нещо за разчистване се е натрупало тук... Може и да се възползваш от паузата. Да изправиш тези улици. Колко дълго...? Дълго... Дълги крака се разтварят... Много време оттогава. Не е ли странно, че след толкова много години желанието може да надживее осъществяването? Неестествено. Това време. Нещо като духовна пролет... Протегни онези лъчи. Изгори. Разтопи се в горещите ми ръце с червени пръсти. Отстъпи. Аз го казвам. Аз съм господарят тук. Разчисти този двор. Отпуши онзи канал. Остави ме да те сграбча. Разтопи се. Изгори. Аз властвам тук, богиньо. Оттегли се. Имам по една бомба за всяка ледена кула, светлина за всеки мрак. Тук стъпвай внимателно. Усещам, че започвам да те опознавам. Виждам подписа ти сред валмата облаци и мъгла, откривам ледените ти кичури сред бушувания вятър. Твоите форми лежат очертани навсякъде около мен, бели като сияеща смърт. Ние си дължим една среща. Нека облациите да се вият на спирали, ледът да звъни, земята да се вълнува. Аз бързам да те срещна — смърт или дева — в кристалните зали на хълмовете. Не тук. Дълго, бавно падане, ледена фасада, сгромолясване. Размекване. Пак... Разбрах!

СТРАЖЪТ БЕШЕ ЗАМРЪЗНАЛ ВЪВ ВЕЧНИЯ ЛЕД. *Наежвам се, барабаня. Вече идвам. Случайно. Случайно. Слушай! Дрозд. Разпукни се. Разчупи се. Разцени се. Разкрий се. Идвам. Отвъд леда на световите, които съм познавала. Връщам се. Той. Дрозд. Духът, движещата сила. Да проправя пътя. Ела! Няма да преча на срещата. Приеми я. Разтвори се. Успокой облаците, обуздай вятъра. Никой да не смее да се противи на преходното ти завръщане, моя убийствена любов. Сякаш беше вчера. Шепи камъни... Ела с песен, зареден от топлиите места. Гледах непроменените ти черти. Проправям пътя. Ела при мене. Недопуснат до съединяването. Аз... Опасала глобуса, събуждала съм се навсякъде, за да те срещна. Освен тук — тук, на това специално място, подчертавам; помни движещата сила на мястото, откъдето започна всичко, мой Пол с кървави ръце, моя любов, ти зовеш, завърнал се за последно с богом, ледена целувка, огнено докосване, сърцето замира, кръвта застива, душата замръзва, прегръдка към света и моята омраза към твоето изплъзващо ми се тяло, неуловимо цяла дълга година. Ела на мястото, където то е чакало. Отново се раздвижвам, ток пробягва по гръбнака ми, зад замръзналите ми очи, чакам и се стоплям. При мене. При мене. Сега. Чуруликай и щракай с пръсти, настръхвай, барабани. Плазовете драскат по снега, по сърцето ми. Режи.*

ПОКЛОНЕНИЕ. Той се отклонява, завива, бави се сред разръфаните издатини — паднал лед, натрупан на купчини лед — в полята, където планина и ледник се борят в забавен каданс под акомпанимента на случайни пукащи и звънтящи звуци, удари, тътнежи и потракването на духаните от вятъра ледени кристали. Тук повърхността е и нацепена, и твърде неравна. Пол изоставя шейната си. Закрепва за колана пакета си, закотвя шейната и тръгва пеша.

Отначало върви бавно и внимателно, но старите му рефлексии се възстановяват и скоро тръгва по-бързо. Докато се придвижва от ярката светлина в сянка, минава покрай ледени форми като гротескни статуи от стъкло. Склонът се е променил, не е такъв, какъвто го помни, но чувства, че е на прав път. И надолу, надолу, и надясно...

Да. Онова по-тъмно място. Каньонът или блокираният пасаж — каквото там беше. И това изглежда правилно. Леко променя посоката. Вече се поти под защитните си дрехи и дишането му се учестява, щом

ускорява крачки. Зрението му се замъглява и за миг, някъде между сиянието и сянката, той сякаш вижда...

Спира, за миг се олюлява, после поклаща глава, изсумтява и пак продължава.

Още сто метра — и вече е сигурен. Тези каменисти ридове на североизток, твърдите като диамант снежни поточета между тях... Вече е бил тук.

Спокойствието е почти потискащо. В далечината вижда пяната от издухан сняг, която избликва и се завихря надолу от висок бял връх. Ако спре и се ослуша внимателно, може дори да чуе далечните ветрове.

В средата на облаците, точно под главата му, има дупка. Изглежда така, сякаш гледа надолу към езеро в кратер.

Повече от необичайно. Изкушава се да се върне. Транквилантът вече не действа, стомахът му се бунтува. Като че ли иска да открие, че това не е мястото, което търси. Но знае, че чувствата не са много важни. Продължава и се изправя пред отвора.

Има някакво разместване, някакво стесняване на пътя. Приближава се бавно. Цяла минута гледа прохода, преди да помръдне, за да влезе.

Бута нагоре очилата си, когато навлиза в по-неосветения участък. Протяга облечената си в ръкавица ръка, опира я о изпречилата се пред него стена и натиска. Твърдо. Докосва стената зад себе си. Също.

Още три крачки и пътят застрашително се стеснява. Обръща се и тръгва с рамото напред. Светлината помръква, повърхността под краката му става хлъзгава. Забавя ход. Плъзга ръка по всяка стена, докато бавно напредва. Преминава през мъничко петънце светлина под отворен комин в леда. Над него вятърът извива висока нота, почти я изсвирва.

Проходът започва да се разширява. Когато дясната му ръка се протяга към стена под по-остър ъгъл, той губи равновесие и залита натам. Отдръпва се, за да балансира, но левият му крак се подхлъзва назад и той пада. Опитва се да се изправи, пак се подхлъзва и отново пада.

Запльзвява напред с ругатни. Този участък преди не беше хлъзгав... Киска се. Преди? Преди век... За толкова време нещата се променят. Те...

Извън пещерата вятърът започва да вие и той вижда как подът се надига. Поглежда нагоре към склона. Тя е там.

Дълбоко от гърлото му излиза слаб звук, той спира, вдигнал леко дясната си ръка. Тя носи сенките като воали, но те не скриват идентичността ѝ. Той гледа. По-лошо е, отколкото беше очаквал. Попаднала в капана, известно време след това трябва да е била жива...

Той поклаща глава.

Безполезно. Сега трябва да я изсекат от ледовете и да я погребат — да я премахнат.

Той пълзи напред. Леденият склон се изравнява, когато съвсем я доближава. През целия му път напред очите му не се отместват от нея. Сенките се плъзгат по нея. Вече почти я чува.

Мисли за сенките. Тя не би могла да се движи просто така... Спира и изучава лицето ѝ. То не е замръзнало. Набръчкано и хлътнало е, сякаш е подгизнало. Карикатура на лицето, което толкова пъти бе докосвал... Той прави гримаса и отмества очи. Трябва да освободи краката си. Посяга към брадвата си.

Преди да хване дръжката ѝ, вижда движение на ръката, бавно и треперливо. Придружено с дълбока въздишка.

— Не... — прошепва той и се дръпва бързо назад.

— Да — чува се в отговор.

— Гленда!

— Тук съм. — Главата ѝ бавно се обръща. Зачервени, воднисти очи се втренчват в неговите. — Чаках те.

— Това е лудост.

Движението на лицето е отвратително. Трябва му известно време, за да разбере, че това е усмивка.

— Знаех, че един ден ще се върнеш.

— Как? — пита той. — Как така си издържала?

— Тялото е нищо — отвърща тя. — Почти го бях забравила. Живея във вечния лед на този свят. Заровеният ми крак е в контакт с нишките му. То беше живо, но нямаше съзнание, докато не се срещнахме. Сега живея навсякъде.

— Аз съм... щастлив... че си... оживяла...

Тя се смее бавно, сухо.

— Наистина ли, Пол? Как е възможно, след като ме остави да умра?

— Нямах избор, Гленда. Не можех да те спася.

— Можеше. Ти предпочете камъните пред моя живот.

— Не е вярно!

— Дори не се опита. — Ръцете помръдват отново, този път не така отсечено. — Ти дори не се върна да прибереш тялото ми.

— Каква полза щеше да има? Ти беше мъртва — или поне си мислех, че беше.

— Точно така. Ти не знаеше, но във всеки случай избяга. Аз те обичах, Пол. Бих направила всичко за тебе.

— Аз също държах на теб, Гленда. Щях да ти помогна, ако можех. Ако...

— Ако? Не ми говори с „ако“-та. Знам какъв си.

— Обичах те — казва Пол. — Съжалявам.

— Обичал си ме? Никога не си ми го казвал.

— Това не е нещо, за което лесно се говори. Нито дори се мисли.

— Покажи ми го — настоява тя. — Ела тук.

Той гледа встрани.

— Не мога.

Тя се смее.

— Каза, че си ме обичал.

— Ти... ти не знаеш как изглеждаш. Съжалявам.

— Глупак! — Гласът ѝ става суров и властен. — Ако го беше направил, щях да пощадя живота ти. Щеше да ми покажеш, че може и да е имало някаква мъничка капчица привързаност. Но ти ме излъга. Само си ме използвал. Никога не те е било грижа за мен.

— Несправедлива си!

— Аз ли? Наистина ли? — Някъде отблизо се дочува звук на течаща вода. — Ти ми говориш за несправедливост? Мразех те, Пол, мразех те почти цял век. Когато ми останеше време и не управлявах живота на тази планета, аз те проклинах. Пролетно време, когато отмествах съзнанието си към полюсите и позволявах на част от себе си да сънува, кошмарите ми бяха свързани с тебе. Тук-там те всъщност донякъде объркват екологията. Чаках. И сега ти си тук. Не виждам нищо, което би могло да те оправдае. Ще те използвам, както ти използва мен — да те унищожа. Ела при мене!

Той усеща, че някаква сила навлиза в тялото му. Мускулите му потрепват. Нещо го поставя на колене. Остава в това положение много

дълго, после я съзира, докато тя бавно се изправя, измъква подгизнал крак от пукнатината, в която е бил прикован. Беше чул течащата вода. Тя някак бе разтопила леда...

Тя се усмихва и вдига сивкавите си ръце. Множество тъмни нишки се простират от освобождения ѝ крак надолу към пукнатината.

— Ела! — повтаря тя.

— Моля те...

Тя поклаща глава.

— Някога беше толкова пламенен. Не мога да те разбера.

— Ако се каниш да ме убиеш, убий ме тогава, по дяволите! Но недей...

Чертите ѝ се размиват. Ръцете ѝ потъмняват и се втвърдяват. След миг тя се изправя пред него такава, каквато беше преди век.

— Гленда! — извиква той и става на крака.

— Да. Сега ела.

Той прави крачка напред. После — втора. След малко я държи в ръцете си, навежда се да целуне усмихнатото ѝ лице и казва:

— Ти ми прощаваш...

Лицето ѝ се набръчква, когато той я целува. Мъртвешко, провиснало, отново бледо, то се притиска към неговото.

— Не!

Той се опитва да се измъкне, но прегръдката ѝ е нечовешки силна.

— Сега не е време да спираш — казва тя.

— Кучка! Пусни ме! Мразя те!

— Знам, Пол. Омразата е единственото ни общо нещо.

— Винаги съм те мразел. — Той продължава да се опитва да се изтръгне от прегръдката ѝ. — Винаги си била кучка!

Тогава усеща студените нишки на чуждата власт, които отново влизат в тялото му.

— Тогава удоволствието ми ще бъде толкова по-голямо — отговаря тя, а ръката му се протяга да разкопчае анорака.

ВСИЧКО ОТГОРЕ. Дороти се бори със заледения склон, след като е паркирала шейната си до шейната на Пол. Вятърът я блъска, хвърля по тялото ѝ кристали като мънички куршуми, но то продължава да се съпротивлява. Облаците над нея пак са се затворили. Към нея бавно се придвижва бяла завеса.

— Тя го дочака. — Гласът на Олдън надвива зловещия писък на вятъра.

— Да. Лоша ли ще бъде?

— Много зависи от вятъра. Скоро обаче трябва да се подслониш някъде.

— Виждам пещера. Чудя се дали е тази, която търсеше Пол.

— Ако трябва да гадая, казвам „да“. Но точно сега това няма значение. Влизай там.

Когато тя най-после стига до входа, трепери цялата. След няколко крачки навътре задъхана опира гръб о ледената стена. Тогава вятърът сменя посоката си и стига до нея. Тя се оттегля навътре в пещерата.

Чува глас:

— Моля те... недей.

— Пол! — вика тя.

Отговор няма. Тя бърза.

Протяга ръка и успява да се задържи на влизане в залата. Зърва Пол, некрофилски прегърнал похитителката си.

— Пол! Какво е това? — вика тя.

— Излизай! — нарежда той. — Бързай!

Устните на Гленда изричат думите:

— Каква привързаност! По-добре да остане тук, ако искаш да оживееш.

Пол усеща, че хватката ѝ леко се отпуска.

— Какво искаш да кажеш? — пита той.

— Можеш да спасиш живота си, ако ме измъкнеш оттук — в нейното тяло. И да бъдеш с мен както преди.

Гласът на Олдън отговаря:

— Не! Не можеш да я имаш, Гая!

— Наричай ме Гленда. Познавам те, Андрю Олдън. Много пъти съм слушала прогнозите ти. Понякога съм се борила с тебе, ако плановете ни се разминаваха. Каква ти е тази жена?

— Тя е под моя закрила.

— Това не означава нищо. Тук аз съм по-силната. Обичаш ли я?

— Може би. Или бих могъл.

— Забележително. Моето възмездие за всички тези години — с аналог на човешко сърце във веригите ти. Но решението принадлежи

на Пол. Дай ми я, ако искаш да живееш.

Студът нахлува в крайниците му. Животът му сякаш се свива в средината на съществуването му. Съзнанието му започва да се замъглява.

— Вземи я — шепне той.

— Забранявам! — звънва гласът на Олдън.

— Ти отново ми показваш що за човек си — просъсква Гленда, — мой неприятел. Презрение и безсмъртна омраза е всичко, което някога ще изпитвам към тебе. И все пак ще те оставя жив.

— Ще те унищожа — казва Олдън, — ако го направиш.

— Каква битка ще бъде! — отвръща Гленда. — Но сега нямам работа с теб. Нито пък ще ти позволя да си имаш работа с мен. Приеми присъдата ми.

Пол започва да крещи. Но внезапно млъква. Гленда го пуска, той се обръща и впива очи в Дороти. Пристъпва към нея.

— Недей... не прави това, Пол. Моля те.

— Аз... не съм Пол. — Гласът му е станал по-плътен. — И никога няма да ти сторя зло.

— Сега върви — казва Гленда. — Времето отново ще се промени — в твоя полза.

— Не разбирам. — Дороти е вперила поглед в мъжа пред себе си.

— Не е необходимо да разбираш — казва Гленда. — Бързо напусни тази планета.

Пол пак започва да пищи, но този път — от гривната на Дороти.

— Обаче ще те торможя заради тази дрънкулка на ръката ти. Нещо в нея ме привлича.

ЗАМРЪЗНАЛИЯТ ЛЕОПАРД. Много пъти се е опитвал отново да намери пещерата — с очите си в небето, с роботите и флайерите си, — но топографията на местността беше коренно променена от силно ледотресение и опитите му не се увенчаха с успех. Периодично бомбардира целия район. Изпраща и термични кубове, които чрез топене си пробиват път през вечния лед и мраза, но това не дава никакъв ефект.

Това е най-лошата зима в историята на Балфрост. Ветровете вият постоянно, снежни вълни налитат като прибой. Ледниците отбелязват рекорди в скоростта на придвижването си към Плейпойнт. Но и той се е изправил срещу тях с електричество, лазери и химикали. Запасите му сега са практически неизчерпаеми — измъква ги от самата планета,

произвежда ги в подземните си фабрики. Изобретил е и произвежда и сложни оръжия. От време на време чува смеха ѝ през липсващия комуникатор.

— Кучка! — предава той.

— Копеле! — идва отговорът. Той изпраща ракета към планините. Леден пласт се изсипва над града му. Зимата ще е дълга.

Андрю Олдън и Дороти са си отишли. Той се е захванал с рисуване, а тя сега пише поезия. Живеят на топло място.

Понякога Пол се смее по време на предаването, щом отбележи победа.

— Копеле! — пристига незабавният отговор.

— Кучка! — киска се той. Но никога не се отегчава, нито се нервира. Всъщност... да го оставим на мира.

Когато пролетта настъпва, богинята сънува този конфликт, докато Пол е зает с по-неотложни задачи. Но и той ще планира и ще помни. Сега има цел в живота. И ако става дума, той е по-добър организатор от Олдън. Но шушулките си цъфтят и се разпукват въпреки хербицидите и фунгицидите му. Мутират точно колкото трябва, за да станат отровите безвредни за тях.

— Копеле — измърморва тя сънливо.

— Кучка — отвръща меко той.

Нощта може да има хиляди очи, но денят има само едно. Често е по-добре сърцето да бъде сляпо за собствените си дела и аз ще възпея оръжията, мъжа и гнева на богинята, а не мъчението на несподелената любов — или на споделената — в замръзналата градина на нашия замръзнал свят. И това, леопарде, е всичко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.